

Có kiêng có lành

Đây không phải là trường hợp duy nhất, mà hầu hết cao tăng Phật giáo đều nói láo không biết ngược. Hãy tìm đọc những bài viết của cựu đại đức Huệ Nhật, Ông Năm Ba Góc v.v..

Chuyện xảy ra năm 1979. Ngày đó tôi còn trẻ, mới tù "Cải Tạo" về, chưa lập gia đình, lại sống với cộng sản nên niềm tin hãy còn...lơ mơ lắm.

May mắn sao khi đi hỏi vợ thì lọt vào một gia đình rất sùng đạo Phật, mọi chuyện quan trọng liên quan tới "Quan, Hôn, Tang, Tế" đều phải nhờ "Thầy" xem ngày giờ kỹ càng rồi mới quyết định.

Hồi đó, gia đình vợ tôi rất tin tưởng Thượng Tọa Thích Thiện H. (chuyện đã lâu nên tôi cũng chẳng muốn nhắc đến pháp danh của ông ta, trụ trì tại chùa Pháp Hoa trên đường Công Lý). Nên khi xin cưới, bà mẹ vợ đã "nhắc nhở" tôi phải tới nhờ Ngài chọn ngày lành tháng tốt.

Dù chẳng mấy tin chuyện xem ngày, giờ, nhưng là rể mới, tốt nhất là phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ vợ, nên tôi đành nghiêm chỉnh đến chùa thăm "Thầy".

Chùa Pháp Hoa là ngôi chùa... "uy tín" nhất thời đó, rất dễ tìm. Nhiều người còn gọi là chùa "Mác-Lê" !! do ngay trước cổng có treo hai tấm biểu ngữ lớn: "Không có gì quý hơn Độc Lập Tự Do" và "Chủ Nghĩa Mác-Lê Nin Vô Địch Muôn Năm", che lấp cả tên chùa.

Bên trên còn treo bức ảnh hồ chí minh với nụ cười hiền lành, nhưng trông rất... "đểu". Thoạt nhìn cũng hơi nản, nhưng là ngôi chùa duy nhất được... cấp giấy phép hành nghề, nên một người mới ở tù ra như tôi cũng thấy yên tâm một chút ! Ít nhất là không sợ bị bắt về tội "mê tín, dị đoan".

Tình cờ hôm ghé xem ngày lại vào lúc Chính Ngọ, "Ngài Ngự" bắt đầu dùng bữa, nên tôi phải đứng chờ trước sân cùng với cả chục người nghèo đói và các Tăng Ni cấp nhỏ đứng quanh bàn ăn, chờ Thầy.

Bữa ăn của bậc chân tu cũng có khác! "Ngài" ngồi thưởng thức một mình. Trước mặt "Ngài" là một tô "Bún Bò Huế"...chay (?), mấy cái đùi gà rán...chay (?) và một miếng steak to tướng, cũng là đồ...chay (?) ..., "nghe nói" được chế biến từ măng và đậu phụ, nhưng gọt, tiả rất công phu, nhìn mà phát thèm (!) vì trông chẳng khác gì đùi gà rán và steak thật. Thảo nào bên cạnh các chúng sinh đói khổ, trông dáng Thầy cũng phương phi, oai vệ lắm.

Sau khoảng 2 giờ chờ đợi, Thầy vừa buông đũa, chưa kịp dọn bàn là nhóm "bần dân" khốn khổ đã xông đến tranh nhau dành giết thức ăn còn sót lại.

Rồi một nữ Phật tử bưng thau nước cho Thầy rửa tay, một nữ nhân khác bưng trà và tăm xỉa răng cho Thầy. Để thường cũng cả nửa giờ sau, Thầy mới khệnh khạng quay lại giải quyết công việc cho thế nhân.

Là "chuẩn" chú rể, tôi ăn mặc trông cũng đàng hoàng lắm nên được Ngài chiếu cố tới trước nhất: "Anh kia, nãy giờ đứng làm gì mà mắt cứ lom lom nhìn người ta ăn? Muốn Quy Y hả?" . "Chùa này không còn chỗ cho người quy y đâu !!!"

Khi nghe tôi trình bày chỉ muốn nhờ xem "ngày lành tháng tốt" để...cưới vợ, Thượng Tọa cũng chẳng cần đối chiếu tuổi của chúng tôi, vội vã "phán" ngay:

"Cưới với xin gì?...Tháng 9 kỵ tuổi chồng, tháng 10 kỵ tuổi vợ, tháng 11 kỵ tuổi bố chồng, tháng 12 kỵ tuổi bố vợ, tháng giêng kỵ tuổi mẹ chồng, tháng hai kỵ tuổi mẹ vợ v.v.."

Tôi nghe mà "hoảng" quá, cứ đà này thì chắc là...ế vợ mất, nhưng vẫn phải xuống nước: "Thưa Thầy, thế còn những tháng sau nữa thì sao?"

Phải công nhận là "Ngài" rất thông minh, đáp ngay: "Lại còn sao nữa, muốn chết hả ? Tháng sau đó thì kỵ tuổi ... mấy con bồ cũ của anh, còn rắc rối hơn nhiều !!!"

Đón tin vui giữa giờ ... tuyệt vọng, tôi đành móc ra một món tiền lớn trao tận tay "Ngài" để làm ... Công Quả.

Nhìn đồng tiền, Thượng Tọa có vẻ cảm động lắm bèn dịu giọng: "Việc đời, nếu đã có lòng thành thì cái gì cũng có ngoại lệ! Có thể làm đám cưới ... bất cứ ngày nào, tháng nào cũng được ! vì suốt năm nay là năm ... hỷ sự".

Tôi vốn cũng biết võ vẽ về cách xem ngày giờ, nhưng thấy ông này... hơi quá, bản tính "nổi loạn" tự nhiên trỗi dậy, bèn tự chọn chọn ngày "xấu" nhất dựa theo lịch Tam Tông Miếu để "thử" xem sao (?!) Rồi về báo với gia đình vợ, cứ xem như là đã nhờ Thầy. Dù sao tôi cũng cảm thấy hài lòng vì đó là một ngày rất dễ nhớ: 26 tháng 10 Dương Lịch, Lễ Quốc Khánh thời Đế Nhất Cộng Hoà.

Trở lại chuyện hôn nhân vợ chồng tôi. Ngày "xấu" thế mà chúng tôi vẫn sống với nhau tới hôm nay, chưa hề một lần to tiếng, xích mích.

Cũng thưa thật với các bạn là tính tới hôm nay, chúng tôi đã mua nhẫn cưới tất cả 7 lần, vì các cặp vợ chồng trẻ quen biết sau này, trước khi cưới, đã đến xin cặp nhẫn của chúng tôi đeo để cầu phước. Và cho tới nay tất cả đều sống tốt đẹp. Xin xác nhận cho rõ là tuy mua tới 7 cặp nhẫn cưới, nhưng vẫn chỉ có một bà! Hoá ra việc đời, nhiều khi cứ tự quyết định lấy lại tốt hơn.

Chúng tôi lấy nhau được mấy năm, khi ông thân sinh của bà xã mất, tôi lại được gia đình cử tới chùa Pháp Hoa, nhờ vị Thượng Tọa này tới đọc kinh cầu siêu và xem hướng đặt mộ. Đã quen mặt, nhất là được biết tôi vẫn chưa bỏ vợ ! Thầy có vẻ vui lắm, nói chặc như đinh đóng cột gỗ..mục: "Nếu không nhờ tôi chọn ngày, anh chị chắc chắn đã ... lỵ đi rồi !! "

Sau thủ tục nhận tiền, "Ngài" cho phép tôi được đi ké trên chiếc Toyota riêng mới toanh, tới tận "tang gia" để làm lễ và không quên mang theo chiếc cassette trong có băng "Kinh Cầu Siêu" thâu sẵn.

Vừa đúng giờ "lành", không sai một phút, Thượng Tọa cất giọng trầm buồn: "Bây giờ tất cả các con quỳ xuống để Thầy làm lễ cầu kinh cho hương hồn người quá cố được...Phiêu Diêu Miền Cực Lạc"

Mọi người quỳ xuống im phăng phắc. Phường Bát Âm cũng im bật, Thầy trịnh trọng thò tay bấm nút. Trong bầu không khí thiêng liêng, nghe được cả tiếng ruồi vo ve trên các mâm cỗ, bỗng dưng máy cassette phát ra tiếng hát Thanh Thúy rên rí: "*Đường vào tình yêu có trăm lần vui, có vạn lần buồn.... Đôi khi làm lỡ...đánh mất ân tình cũ ...*"

Hoá ra tại đêm trước, Thượng Tọa... "xin" quá, nằm nghe nhạc tình rồi ngủ quên đi. Sáng ra chưa kịp thay lại cuốn tape...Kinh Cầu Siêu.

Cũng may cho Thầy, mọi người đều còn đang "bỡ ngỡ" thương thức Nhạc Vàng, chưa kịp phản ứng gì thì bỗng nhiên có tiếng khóc bi ai:
"Ồi ông ơi, ông đi bỏ lại mẹ con tôi...bơ vơ"

Tôi quay nhìn lại thì thấy một bà tương đối còn trẻ mặc tang phục, tay dắt theo hai đứa con. Hoá ra đây là...bà vợ hai mà trước đó tôi cũng có nghe phong phanh. Bà Hai khóc một lúc rồi...ngất xỉu!
Bà Cả, mẹ vợ tôi thấy thế thì ... thương cảm lắm! quên hết mọi chuyện ghen tương, hét người đưa Bà Hai vào nhà ... cạo gió. Nhờ thế mà "hai chị em" đã đem tình thương...xoá bỏ hận thù.

Quả thật Bà Hai đã cứu...Thượng Tọa một bàn thua trông thấy! Nhưng trước khi ra cửa, Ngài còn lẩm bẫm...gỡ gạc: "Nuôi mấy thằng ăn hại trong chùa, đúng là...nuôi ong tay áo. Suốt ngày chỉ rượu với gái! Đã bảo chúng nó mỗi khi nghe nhạc xong, phải "check" lại cẩn thận mà cũng làm không nên thân"

Rồi Thượng Tọa quay sang tôi: "Thiện Tai! Thiện Tai! Con thấy đấy, có tin thì...có lành !!! Oán thù nên cởi chứ không nên buộc. Nếu không nhờ Thầy xem giờ "tốt" thì hai bà còn ghen tuông tới bao giờ?"

PS:
Xin thưa cùng quý độc giả, tôi vẫn nghĩ trong thời Mạt Pháp này, Tôn Giáo là cứu cánh duy nhất của Dân Tộc Việt Nam. Điều đáng buồn là ... thành phần "bất hảo" còn nhiều quá.

Ân Danh